

άλλουνέτερο άντων. άόριστος Πόντ. (Ήφ.) άλλουνότερο Πόντ. (Ήφ.) άλληνέτερον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ά.)

Έκ του άλλουνου γενικ. της άόριστου άντων. άλλος κατά το έμέτερον, δι' δ ιδ. ήμέτερος. Διά τον σχηματισμόν πβ. και τ' έσέτερον (το ήμέτερον), τ' εκεινέτερον (το εκείνων) κττ. Το άλληνέτερον κατ' επίδρασιν της γενικ. του θηλ. άλληνές.

Το των άλλων, το ξένον, έναρθως και άνάρθως ένθ' άν.: Ουτό' είναι τ' έμέτερα άγου τά μηλα, άλλουνότερα είναι (δέν είναι ιδικά μας ταυτα τά μηλα, ξένα είναι) Ήφ.

άλλόφυλος επίθ. Νίσυρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Περίδ. άλλόφυλους Στερελλ. (Αίτωλ.) άλλόφ'λους Ήπ.

Το άρχ. επίθ. άλλόφυλος.

1) Ό άνήκων εις άλλην φυλήν, άλλοεθνής, άλλόθρησκος Νίσυρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) —Λεξ. Περίδ.: Γνωμ. Ποτέ σου να μη κάμης άλλόφυλο φίλο Νίσυρ. 2) Μεταφ. βάρβαρος, ώμός, σκληρός Στερελλ. (Αίτωλ.): Ντίπ άλλόφυλους έν' αυτός! 'Αλλόφυλ' είσι, καημένη! β) Κακώς άνατεθραμμένος, άνάγωγος, επί παιδίου Ήπ. γ) Φοβερός ένεκα άλλοιώσεως της όψεως διά νόσον σωματικήν ή ψυχικήν Ήπ. δ) Παράξενος Ήπ.: 'Αλλόφ'λου σπύτ' - χρώμα κττ. Συνών. ιδ. έν λ. άλλοτινός 1 γ. ε) Σατανάς, διάβολος, αντίχριστος Ήπ.

Πβ. άλλόπιστος.

άλλοχάραγος επίθ. άμάρτ. άλλοχάραος Κάρπ.

Έκ της άόριστου άντων. άλλος και του ούς. χαραγή.

Ό φέρων επί των ώτων διακριτικόν σημεϊον, επί ζώου.

άλλοχειρότερος επίθ. άμάρτ. άλλουχειρότερους Στερελλ. (Λεπεν.)

Έκ της άόριστου άντων. άλλος και του συγκριτικού επίθ. χειρότερος. Διά την σύνθεσιν πβ. και άλλοκαλύτερος, άλλομεγαλύτερος, άλλομικρότερος.

Πλέον χειρότερος: Αυτό' είναι του άλλουχειρότερου πράμα.

άλλοχωριανός ό, Λεξ. Βλαστ.

Έκ της άόριστου άντων. άλλος και του ούς. χωριανός.

Ό έξ άλλου χωρίου καταγόμενος. Πβ. άλλοκοσμίτης, άλλότριος, έξωμερείτης, ξενομερείτης, ξένος, ξενοχωρίτης.

άλλοψιάζω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ της άόριστου άντων. άλλος και του ούς. όψι.

Άλλοιοῦμαι την όψιν, συνήθως ή μετοχ. επί άσθενούς: Κάτι άλλοψιασμένο σέ βλέπω, τί έχεις; Συνών. άλλαγομοισιδιάζω, άλλαξομοισιδιάζω, άλλαξομουρδιάζω, άλλαξομουσουρδιάζω, άλλαξομουτσοουριάζω 1, άλλαξοπροσωπιάζω.

άλμάγκο επίρρ. άμάρτ. άλμάγκον Κεφαλλ. άρμάγκον Κεφαλλ. άλμάγκον Κέρκ. (Άργυράδ.) άλμάνικον Κέρκ. (Άργυράδ.) άλαμάγκον Κύπρ. Σίφν. άλαμάγον Σύρ. άλουμάγκον Κεφαλλ. άλέγκο Τήν.

Έκ του Ήταλ. *almanco*. Το άλουμάγκον και παρὰ Σομ.

Τούλάχιστον, τέλος πάντων, επί τέλους ένθ' άν.: Δώσε μου άλουμάγκον μὰ στάλα νερό, άφοῦ κρασί δέν έχεις! Κεφαλλ. Νάμον άλμάγκον τά όβολά μου, δέ σου γυρεύω τά δικά σου (νάμον = δώσε μου, όβολα = χρήματα) Άργυράδ.

άλόγα ή, Άθην. Ζάκ. Κεφαλλ. Σάμ. κ. ά. —Λεξ. Μ. Έγκυκλ. άλόα Νάξ. (Γαλανάδ.)

Έκ του ούς. άλογο κατά το φοράδα.

1) Θήλεια ίππος, φορβάς ένθ' άν. Συνών. άλογίνα, φοράδα. 2) Μεταφ. γυνή εύσωμος και διά τουτο στερουμένη εύκινήσιας και χάριτος Άθην. —Λεξ. Μ. Έγκυκλ. Συνών. άλογάρα. Πβ. άγελαδάρα, άλλόλοτος 2 β) Άγροϊκος και βάνανσος γυνή Ζάκ.

άλογάκι τό, κοιν. άλοάκι Κίμωλ. Νάξ. Σύμ.

Έκ του μεσν. ύποκοριστικού ούς. άλογάκιν. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 781 (έκδ. Wagner σ. 168) «τί ώφελεϊ ή έπαρσις και ή άλαζονεία | και τά πολλά καυχήματα, τά έχεις, άλογάκιν;»

1) Ήπος μικρής ήλικίας ή μικρόσωμος κοιν. Συνών. άλογατάκι 1. 2) Υπό τον τύπ. άλογάκι της θάλασσας, ό ίχθύς ίπποκάμπος ό βραχύρρυγχος (*hippocampus brevisrostris*) της οικογενείας των ίπποκάμπων (*hippocampini*) της τάξεως των λοφοβραγχίων (*lophobranchii*), το άρχαϊον ίππίδιον ή ίππος (πβ. ΜΣτεφανίδ. έν Λεξικογρ. Άρχ. 5 (1918) 65 κέξ.) Θήρ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ. ά. Συνών. άλογατάκιν της θάλασσας (ιδ. άλογατάκι), άλογατόψαρο, άππαρόψαρο. 3) Υπό τους τύπ. τ' άγι-Γεωργίου ή τ' άγι-Δημήτρι τ' άλογάκι, της Παναγίας ή του Χριστού τ' άλογάκι, το έντομον μάντις ό θρησκευτικός (*mantis religiosa*) του γένους των μαντιδών (*mantidae*) της τάξεως των όρθοπτέρων (*orthoptera*) με εύκινήτους τους πόδας και την κεφαλήν, νομιζόμενον συνήθως ως ιερόν ζώον και καλός ολωνός, ό των άρχαίων μάντις πολλαχ. Συνών. άλογατάκι του Χριστού - της Παναγίας (ιδ. άλογατάκι), του Θεού - της Παναγίας τ' άλογο (ιδ. άλογο), άλογούτσα. 4) Το φυτόν κληματίς ή φλογερά (*clematis flammula*) Πελοπν. (Λακων.) Συνών. άγράμπελη 2, άγριαμπελίδα. 5) Σιδηρούν ύποστήριγμα των ξύλων της έστίας διά να γίνεται ρεύμα άέρος Θράκ. (Καλαμίτσα) 6) Κατά πληθ. άλογάκια, παιδιά, καθ' ήν οί παϊται της μιās όμάδος πηδώντες επικάθηνται εις την ράχιν των παικτών της έτέρας Ήπ. Συνών. καβάλλες.

Η λ. και ως τοπων. Ζάκ. Πελοπν. (Άρκαδ.) [**]

άλογάνθρωπος ό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ των ούς. άλογο και άνθρωπος.

Άνθρωπος μέγας κατά το άνάστημα (διά την σημ. πβ. άλογοφουρτούνα, έτι δέ και τά άρχ. σύνθετα ίπποκρημνος, ίππόπορνος κλπ., εις τά όποια ή λ. ίππος έχει όμοϊαν σημ.).

άλογάρα ή, Λεξ. Μ. Έγκυκλ.

Έκ του ούς. άλογο και της παραγωγικής καταλ. -άρα.

Γυνή ύπέρ το δέον εύτραφής και διά τουτο στερουμένη εύκινήσιας και χάριτος. Συνών. άλόγα 2. Πβ. άγελαδάρα, άλλόλοτος 2.

